

РЕШЕНИЕ

№ 1192

гр. Бургас, 28.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, III ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и пети октомври през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Радостина П. Петкова

Членове: Елеонора С. Кралева
Йорданка Г. Майска

при участието на секретаря Жанета Д. Граматикова
като разгледа докладваното от Елеонора С. Кралева Въззивно гражданско
дело № 20222100501622 по описа за 2022 година

Производството по делото по реда на чл.258 и сл. ГПК.

Бургаският окръжен съд е сезиран с **въззивна жалба от Н. Г. К.**, със съдебен адрес
гр.Бургас, ул.“Шейново“ № 116-118, ет.2, подадена чрез пълномощник адв. Петя Владикова,
против решение № 34/17.08.2022 г., постановено по гр.д.№ 62/2022 г. по описа на РС-
Малко Търново.

С първоинстанционното решение са отхвърлени исковете на Н. Г. К. против ТП
„Държавно горско стопанство Малко Търново“ при „Югоизточно държавно предприятие“
ДП – Сливен към Министерство на земеделието, храните и горите, с адрес гр.Малко
Търново, ул.“Н. Вапцаров“ № 8, представлявано от директора Калин Николов, за отмяна
като незаконосъобразна на заповед № РД 13-2/24.02.2022 г. на директора на ТП „ДГС Малко
Търново“, за възстановяване на ищеца на заеманата преди уволнението длъжност „з. д.“ и за
заплащане на обезщетение за оставането му без работа поради уволнението в размер на
14134 лв.

Въззивникът изразява недоволство от първоинстанционното решение, като счита
същото за неправилно, необосновано, постановено в нарушение материалния и
процесуалния закон и при липса на мотиви. Счита се, че районният съд е постановил
решението си, без да обсъди и прецени поотделно и в тяхната съвкупност събраните по
делото доказателства – писмени и гласни, както и доводите на ищеца. Според въззивника
уволнението е извършено незаконно, без да са били налице предпоставките на чл.328, ал.2

КТ, тъй като в сключения договор за управление не се съдържа бизнес-програма и задачи, чието изпълнение да налага промяна в ръководния екип, за което в жалбата са изложени подробни съображения, идентични с доводите в исковата молба. Сочи се, че уволнението на ищеца е в следствие отказа му да изпълнява незаконни нареждания на директора, като в тази връзка се поддържа и заявеното възражение за незаконност на уволнението, поради извършването му при злоупотреба с право от работодателя по смисъла на чл.8, ал.1 КТ. В заключение, моли въззивния съд да отмени първоинстанционното решение и вместо него да постанови ново решение, с което да уважи изцяло предявените искове. Липсват нови доказателствени искания. Претендират се направените по делото разноски.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК е постъпил **писмен отговор от въззиваемата страна ТП „ДГС Малко Търново“**, представлявано от директора Калин Николов, в който са изложени подробни съображения за неоснователност на въззивната жалба и потвърждаване на първоинстанционното решение като правилно и законосъобразно. Не са направени доказателствени искания.

Въззивната жалба отговаря на изискванията на чл.259 и сл. ГПК, същата е подадена в законоустановения срок от лице, което има правен интерес от обжалването, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

С оглед изложените във въззивната жалба доводи и становищата на страните, като прецени събраните по делото доказателства и разпоредбите на закона, Бургаският окръжен съд приема за установено следното:

Предявените искове са с правно основание чл.344, ал.1, т.1-т.3, вр. чл.225, ал.1 КТ.

В исковата си молба ищецът е посочил, че е изпълнявал длъжността „з. - д.“ на ТП „ДГС Малко Търново“ по безсрочно трудово правоотношение. На 25.02.2022 г. му е връчена заповед № РД13-2/24.02.2022 г. на директора на ТП „ДГС Малко Търново“, с която трудовото му правоотношение е прекратено на основание чл.328, ал.2 КТ. Ищецът счита, че извършеното уволнение е незаконно, тъй като работодателят не е упражнил надлежно правото си да прекрати трудовото правоотношение на посоченото основание. В тази връзка се твърди, че уволнението е извършено при липса на предпоставките по чл.328, ал.2 КТ, тъй като в сключения договор за управление не е налице поставен нов бизнес-план, чието изпълнение да налага промяна в ръководния екип на предприятието. Твърди се също, че самият директор е бил освободен като такъв в рамките на 9-месечния срок по чл.328, ал.2 КТ и краткият период на неговото управление не оправдава целта на тази разпоредба, като ръководството е преценило, че той не може да се справи и да реализира нови цели за по-добро развитие на поделението, поради което и действията му по освобождаване на ищеца като част от ръководния екип се явяват безпредметни. Според ищеца уволнението му е незаконно и поради това, че е извършено при злоупотреба с право от страна на работодателя и нарушение на принципа за добросъвестно упражняване трудовите права и задължения по смисъла на чл.8, ал.1 КТ, тъй като трудовото правоотношение е прекратено не по съображения в интерес на работата, а по изцяло лични съображения и неприязън към ищеца, поради отказа му да изпълни незаконни нареждания на директора, както и поради факта, че

К. е свидетелствал по наказателни производства, образувани против директора по сигнали за извършени от него престъпления по служба. В тази връзка се твърди, че в края на м.януари 2022 г. директорът Г. е заявил на ищеца, че ще го запази на работа, ако той пусне рапорт срещу друг служител и отказът на К. да изпълни това искане е мотивирал директора да го уволни. Поради това и при положение, че след назначаването си директорът не е направил промени, а е продължил да работи със заварения ръководен екип, в т.ч. и с ищеца, последният счита, че уволнението му е незаконно, поради злоупотреба с право и недобросъвестно упражняване на работодателска власт с единствената цел да бъде отстранен от заеманата от него длъжност. Твърди се, че в резултат на незаконното уволнение ищецът е останал без работа и е бил лишен от получаваното трудово възнаграждение, което за м.януари 2022 г. е било в размер на 2357.18 лв.

В депозирания в срока по чл.131 ГПК писмен отговор ответникът ТП „ДГС Малко Търново“ е оспорил исковата молба като неоснователна. Изложени са съображения за наличие на предпоставките по чл.328, ал.2 КТ и за законосъобразно прекратяване на трудовото правоотношение на ищеца, както и за неоснователност на твърденията в исковата молба за злоупотреба с работодателска власт.

Страните са ангажирали по делото писмени и гласни доказателства.

След анализ на събраните по делото доказателства, с обжалваното решение РС-Малко Търново е приел, че прекратяването на трудовото правоотношение на ищеца е осъществено от работодателя в обема на неговата компетентност и в рамките на предвидения в закона деветмесечен срок след валидно сключване на договор за управление, поради което са налице всички предпоставки за законност на уволнението по реда на чл.328, ал.2 ГПК. Прието е, че за 2022 г. е предложен от инж. Петко Георгиев и одобрен от директора на ЮИДП ДП – Сливен новия „Годишен план за ползване на дървесина“ от ТП „ДГС Малко Търново“. За неоснователни и недоказани са счетени възраженията на ищеца, че уволнението му е извършено по лични причини, като в тази връзка съдът не е кредитирал показанията на св.В., тъй като същият е в близки приятелски отношения с ищеца, работили са заедно и е нормално да свидетелства в негова полза. По горните съображения, районният съд е отхвърлил като неоснователен предявения иск по чл.344, ал.1, т.1 КТ, както и обусловените от него икове по чл.344, ал.1, т.2 и т.3, вр. чл.225, ал.1 КТ.

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, по допустимостта му – в обжалваната част, а по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата, т.е. правилността на първоинстанционното решение се проверява само в рамките на наведените оплаквания. При тази служебна проверка, Бургаският окръжен съд намира обжалваното решение за валиден и допустим съдебен акт, липсват нарушения на императивни материалноправни норми.

Въззивният съд, като прецени събраните в процеса доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира, че фактическата обстановка по делото се установява такава, каквато е изложена в обжалваното решение и по нея не е налице спор между страните. Районният съд е съобrazil и анализирал всички относими и допустими доказателства, въз

основа на които е достигнал до правилни изводи относно това какви релевантни за спора факти и обстоятелства се установяват с тях. Във въззивното производство не са ангажирани доказателства, които да променят приетата и изяснена от първата инстанция фактическа обстановка, поради което настоящият съд я възприема изцяло и препраща към нея на основание чл.272 ГПК, като не е необходимо да се преповтарят отново събраните пред районния съд доказателства.

Настоящата инстанция напълно споделя и решаващите правни изводи на БРС за неоснователност на предявените искове по чл.344, ал.1, т.1, т.2 и т.3, вр. чл.225, ал.1 КТ, поради наличие на предпоставките по чл.328, ал.2 КТ за прекратяване на трудовото правоотношение на ищеца. Изводите на първата инстанция за неоснователност на исковите претенции са формирани въз основа на установената в пълната фактическа обстановка, като БОС намира същите за правилни и в съответствие с приложимия закон, поради което препраща към мотивите на първоинстанционното решение на основание чл.272 ГПК и по този начин те стават част и от настоящия съдебен акт.

По изложените във въззивната жалба оплаквания и в допълнение към съображенията на районния съд, следва да се отбележи следното:

Настоящата инстанция намира за неоснователни възраженията във въззивната жалба, че районният съд не е отговорил на всички възражения и доводи на ищеца, че не е извършил преценка на събраните по делото доказателства и решението му било необосновано. В тази връзка, следва да се отбележи, че за изясняване на фактическата обстановка първата инстанция е събрала всички необходими, допустими и относими към спора доказателства, ангажирани от страните, обсъдил е исканията и доводите им, в т.ч. възраженията на ищеца, а свидетелските показания е ценил с оглед на всички събрани по делото доказателства, като обжалваното решение е поставено след преценка на доказателствения материал и в съответствие с него. Предвид това, БОС намира, че наведените в този смисъл оплаквания за допуснати процесуални нарушения от първата инстанция са неоснователни.

Относно наведените във въззивната жалба оплаквания по правилността на обжалваното решение, Бургаският окръжен съд съобрази следното:

Безспорно е, че ищецът Н. К. е работил при ответника ТП „ДГС Малко Търново“ по трудов договор на длъжността „з. д.“ и считано от 25.02.2022 г. трудовото му правоотношение е прекратено със заповед № РД-13-2/24.02.2022 г. на основание чл. 328, ал. 2 КТ, поради сключен договор за управление № РД-14-18/20.07.2021 г., сключен между „Югоизточно държавна предприятие“ ДП – Сливен и инж. Петко Георгиев, който е поел ръководството на ТП „ДГС Малко Търново“.

За законността на уволнението по чл.328, ал.2 КТ е необходимо работодателят да е предприятие по смисъла на § 1, т.2 от ДР на КТ; да е сключен договор за управление на предприятието; уволненият служител да е от „ръководството на предприятието“ и уволнението да е извършено в срок не по-късно от 9 месеца след датата на започване изпълнението на договора за управление. Целта на разпоредбата на чл.328, ал.2 КТ е да се

даде възможност на ръководителя, комуто е възложено постигане на определени показатели по ефективното управление на конкретно предприятие, изпълняващо стопанска задача, да си подбере екип. Както правилно е приел и районния съд, в случая са налице визираните в нормата на чл.328, ал.2 КТ предпоставки за законност на уволнението на ищеца.

Съгласно чл.163, ал.2 ЗГ, държавното горско стопанство е юридическо лице със статут на държавно предприятие по чл.62, ал.3 ТЗ, което не е търговец, но извършва стопанска дейност (добив на дървесина, съответно лов на дивеч и др.), като такава дейност извършват и неговите териториални поделения, които съгласно чл.174, ал.1, т.1 и т.6 ЗГ сключват от свое име, за своя сметка и на своя отговорност търговски и други договори в рамките на предоставените им от закона и от директора на държавното предприятие правомощия и са работодатели по смисъла на § 1, т.1 от ДР на КТ. Съгласно чл.173, ал.2 и ал.3 ЗГ, териториалните поделения на ДГС се ръководят от директори, с които директорът на държавното предприятие сключва договори за управление за срок от 5 години. По делото е представен сключен договор за управление на основание чл.173, ал.3 ЗГ, а именно Договор № РД-14-18/20.07.2021 г., с който на инж. Петко Георгиев е възложено и той е приел да ръководи и представлява „ДГС Малко Търново“, считано от 21.07.2021 г. Действително, в сключения договор за управление с новия директор няма изричен текст, според който директорът поема задължение да осъществява някаква бизнес програма, респективно да постигне някакви конкретни финансови или други параметри. Но следва да се приеме, че при липсата на друга уговорка, новият директор е ангажиран с постигането на икономическите показатели по приетия и действащ финансов план на държавното предприятие, като е без правно значение по чие предложение е приет финансовия план и дали той се съдържа в самия договор или в други документи. Поради това, съдът намира за неоснователно възражението на въззивника, че на новия директор на стопанството не са възложени конкретни бизнес задачи. Освен това, от съдържанието на договора е видно, че размерът на месечното възнаграждение на директора, който е изпълнител по договора за управление, се определя не като трудово възнаграждение, а при условията и по ред определени с наредба на министъра на земеделието, храните и горите – Наредба № 22/14.12.2012 г., съгласно която средствата за работна заплата се определят в зависимост от финансовия резултат и от изпълнението на дейностите в цялото предприятие, а в чл. 16 от договора е предвидено и внасяне на определена сума от ръководителя при сключване на договора за управление, като гаранция за качествено изпълнение. Директорът, който е изпълнител по договора е поел задължение да изготвя и представя на ЦУ годишен финансов план на поделението, като в договора е предвидена възможност за едностранно и без предизвестие прекратяване на същия от възложителя при действие или бездействие от страна на изпълнителя, довели до виновно неизпълнение на финансовите резултати на териториалното поделение или при неизпълнение на утвърдения финансов план за дейността на същото – чл.21, ал.1, т.4 и т.5 от договора. Същевременно финансовият резултат и изпълнението на възложените дейности формират средствата за работна заплата в конкретното териториалното поделение – арг. чл.175, ал.3 от ЗГ.

Предвид горните съображения, съдът намира за неоснователни възраженията на въззивника, че представеният по делото договор няма характеристиката на договор за управление, тъй като в него липсвала възложена бизнес задача и не бил налице поставен нов бизнес-план, чието изпълнение да налага промяна в ръководния екип на предприятието. Тук следва да се посочи, че в случая не се касае до възлагане управление на търговско дружество, а на държавно предприятие с особен статут, като в представения договор за управление изрично е предвидено изпълнение на определени стопански цели, съобразени със спецификата на дейността на ДГС. Поради особеният статут на териториалните поделения на тези държавни предприятия, то очакваните от управлението им резултати са специфични и не случайно в чл.173, ал.3 ЗГ е предвидено възлагане на управлението им да се извърши посредством сключване на договори за управление с директора. По мнение на съда, задължението за постигане на определен стопански резултат, т.е. изпълнението на договора да се свързва винаги с изпълнението на конкретна бизнес задача, е възможен, но не задължителен елемент от съглашението между страните. Такова допълнително изискване не произтича от нормата на чл.328, ал.2 КТ, поради което не може да се поставя като условие за осъществяване на фактическия състав по посочената разпоредба. Достатъчно е да е сключен нов договор, с който собственикът на предприятието или негов представител срещу уговорено възнаграждение е възложил управлението на предприятието на оправомощено от закона лице (управител, изпълнителен директор на дружеството и т. нат.) срещу възнаграждение и лицето да е започнало изпълнението по договора, необходимо е този акт да демонстрира поето и започнало управление на предприятието, а законът не изисква да е акт на изпълнение по конкретно възложена от работодателя бизнес програма или бизнес план, като обратното би означавало неоправдано стесняване на приложното поле на чл.328, ал.2 КТ. В този смисъл – Решение № 4 от 07.04.2022 г. по гр.д.№ 2285/2021 г. на ВКС, IV г.о., което се споделя от настоящия състав.

Безспорно е по делото и обстоятелството, че въззивникът е заемал длъжност от категорията „ръководство на предприятието“, като към датата на прекратяване на трудовото му правоотношение – 25.02.2022 г. е заемал длъжността „з. д.“ на ответното ТП „ДГС Малко Търново“. Не се спори също, че е спазен и срокът по чл.328, ал.2 КТ, като от представения договор за управление е видно, че изпълнението на същия е започнало на 21.07.2021 г., а трудовото правоотношение на ищеца е прекратено на 25.02.2022 г., т.е. преди изтичане на законовия 9-месечен срок.

Неоснователно е възражението на въззивника за липса на доказателства за наличието на производствена необходимост от смяна на екипа, тъй като този въпрос стои извън нормата на чл.328, ал.2 КТ, с която на работодателя е предоставена свобода за прекратяване на трудовото правоотношение, без мотиви и по лична преценка, която не подлежи на съдебен контрол. На същото основание е без значение и обстоятелството, че договорът за управление на предприятието е бил прекратен впоследствие, тъй като това по никакъв начин не се отразява на законността на уволнението по чл.328, ал.2 КТ.

Настоящата инстанция не споделя и доводите на ищеца за злоупотреба с право от

страна на работодателя по смисъла на чл.8, ал.3 КТ. За да е налице такава злоупотреба, е необходимо да бъде установено, че действията на работодателя са напълно произволни от обективна страна и съвсем целенасочени от субективна страна, за да се приеме, че работодателят е действал недобросъвестно – с позволени от закона средства е целял единствено уволнението на работника. В случая, подобно поведение на работодателя не е установено по делото, липсват и ангажирани от ищеца доказателства в този смисъл, като негова е тежестта да докаже злоупотреба с права или дискриминационно отношение от страна на работодателя. В тази връзка, съдът счита, че първата инстанция правилно не е кредитирала показанията на св.К. В., доколкото преценя същите за необективни и за некореспондиращи с останалия доказателствен материал.

С оглед горните съображения, въззивният съд намира, че в случая са налице предпоставките по чл.328, ал.2 КТ и уволнението на ищеца е законно извършено, поради което предявеният иск с правно основание чл.344, ал.1, т.1 КТ е неоснователен и като такъв следва да бъде отхвърлен. Предвид неоснователността на иска за признаване на уволнението за незаконно, неоснователни се явяват и обусловените от него обективно съединени иски с правно основание чл.344, ал.1, т.2 и т.3, вр. чл.225, ал.1 КТ.

Предвид изложените съображения, Бургаският окръжен съд намира въззивната жалба за неоснователна, като изцяло споделя окончателните правни изводи на районния съд, поради което и тъй като изводите на двете инстанции съвпадат, обжалваното решение следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

С оглед изхода на делото, на въззивника разноски не му се следват, предвид неоснователността на въззивната жалба, поради което такива не следва да му се присъждат. На основание чл.78, ал.3 ГПК въззиваемата страна има право на разноски, но липса от съща искане и доказателства в този смисъл.

Мотивиран от горното, Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА съдебно решение № 34/17.08.2022 г., постановено по гр.д.№ 62/2022 г. по описа на РС-Малко Търново.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок, считано от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____